

POSLEDNÍ POLIBEK

I

Byl to příjemný, čistý pocit být nahoře. Člověk bezpečně věděl, že všechno je v nejlepším pořádku, že světla září na krásné dámy a statečné muže, že z klavírů se linou správné tóny, a že mladé rty, jež je zpívají, obdarovávají šťastná srdce. Například všechny ty krásné obličejе musí být absolutně šťastné.

A potom, v přítmí při rumbě, prolula kolem Jimova stolu tvář ne tak docela šťastná. Zmizela, než Jim k tomuto názoru dospěl, ale ještě několik následujících minut mu zůstala otištěná na sítnici. Patřila dívce, skoro tak vysoké jako on, s neproniknutelnýma hnědýma očima a pleť jemnou jako čínský čajový šálek.

„A už jste v tom,“ řekla jeho hostitelka, sledující jeho pohled. Vzdychla si. „Stane se to během vteřinky, a já se o to snažím už celá léta.“

Jim chtěl namítnout:

„Jenže ty sis svoje užila – tři manželé. A co já? Pětatřicet a ještě pořád porovnávám každou ženu se ztracenou dětskou láskou, a stále mi všechny dívky připadají jedna jako druhá, žádný rozdíl mezi nimi nevidím.“

Když se příště světla ztlumila, prošel mezi stoly ke vstupní hale. Tu a tam ho zdravili známí, početnější než obvykle, protože zpráva o jeho kontraktu na funkci producenta se objevila ráno v *Hollywoodském reportérovi*, ale Jim už si na povyšování zvykl. Byl to dobročinný ples a u baru stál, připraven na vystoupení, člověk, který imitoval tapety a Bob Bordley s reklamní tabulí na zádech s nápisem:

**DNES VE 22 HOD.
V HOLLYWOODSKÉM AMFITEÁTRU
SONJA HENIE
BUDE BRUSLIT
NA HORKÉ POLÉVCE**

Nedaleko Jim spatřil producenta, na jehož místo má zítra nastoupit, jak důvěřivě popíjí s agentem, který má na svědomí jeho krach. Vedle agenta byla ta dívka, jejíž tvář mu připadala smutná, když kolem jejich stolu tančila rumbu.

„A hele, Jim,“ hlaholil agent. „Pamela Knightonová – vaše budoucí hvězda.“

Obrátila se k němu s dychtivostí profesionálky. Agentův hlas jí signalizoval: „Tvařte se vesele! Tohle je vlivná osoba.“

„Pamela nastoupila do mé stáje,“ vysvětloval. „Chci poní, aby si změnila jméno na Boots.“

„Já měla dojem, že říkáte Toots,“ zasmála se dívka.

„Toots nebo Boots, to je fuk. Jde o ten zvuk ú – túts, búts. Vůl úpí úlekiem v údolí. Úchvatná růže budí úžas. Pamela je Angličanka. Doopravdy se jmenuje Sybilla Higginsová.“

Jim cítil, jak se na něho sesazený producent dívá s čímsi nekonečným v očích – ne s nenávisí ani se žárlivostí, ale s hlubokým, zvědavým úžasem, jako by se ptal: „Proč? Proč? Proč proboha?“ To Jima zneklidnilo víc než otevřené nepřátelství a samotného ho překvapilo, že si troufl požádat Angličanku o tanec. Když se ocitli tváří v tvář na parketu, cítil, jak v něm najednou všechno jásá.

„V Hollywoodu je pěkně,“ řekl, jako by chtěl zarazit jakoukoli její kritiku. „Bude se vám tu líbit. Jako většině Angličanek. Neočekávají bůhvíco. Mně se zatím s Angličankami pracovalo dobře.“

„Vy jste režisér?“

„Byl jsem vším možným – od tiskového agenta výš. Právě jsem podepsal smlouvu na funkci producenta, začínám od zítřka.“

„Mně se tu líbí,“ řekla za chvíli. „Tady člověk ovšem vždycky něco očekává, nemůže si pomoci. Ale když se nedočká, pokud jde o mne, vždycky se můžu vrátit ke kantořině.“

Jim se trochu odklonil a podíval se na ni – měl dojem čehosi růžového a stříbřitého jako jinovatka. Měla tak daleko k představě paní učitelky, dokonce i učitelky v nějakém westernu, že se musel zasmát. Ale opět si všiml, že v tom trojúhelníku mezi rty a očima je jakýsi smutek a pocit nejistoty.

„S kým jste sem dnes přišla?“ zeptal se.

„S Joe Beckerem,“ uvedla jméno agenta. „Já a tři další děvčata.“

„Podívejte, já musím na půlhodinku vypadnout. Mám schůzku s jedním známým – to si nevymyslím. Věřte mi. Nechtěla byste mi dělat společnost a nadýchat se nočního vzduchu?“

Přikývla.

Cestou ven procházeli kolem jeho hostitelky. Ta nevyzpytatelně pohlédla na dívku a lehce na Jima zavrtěla hlavou. Venku se mu za té jasné kalifornské noci jeho velký nový vůz poprvé zalíbil, líbil se mu tím víc, že nemusel sám řídit. Ulice, jimiž klouzali, byly touto dobou pusté a limuzína se tiše kradla temnotou. Slečna Knightonová čekala, až promluví.

„Co jste učila?“ zeptal se.

„Počty. Dvě a dvě je pět a tak podobně.“

„Odtamtud do Hollywoodu je pěkně dlouhý skok.“

„Je to dlouhá historka.“

„Moc dlouhá nemůže být – je vám něco kolem osmnácti.“

„Dvacet.“ S úzkostí se zeptala: „Myslíte, že už jsem moc stará?“

„Ježíš, to ne! To je nádherný věk. Já to musím vědět – mně je jedenadvacet a tepny mi teprve začínají kornatět.“

Pohlédla na něho vážně. Odhadovala, kolik mu doopravdy je, ale nechala si to pro sebe.

„Rád bych si tu dlouhou historku poslechl,“ řekl.

Vzdychla si.

„Tak tedy, zamilovalo se do mne mnoho starých pánů. Hodně, hodně starých – byla jsem miláčkem stařečků.“

„Myslíte tím staré dvaadvacetileté kozly?“

„Bylo jim mezi šedesáti a sedmdesáti. Je to všechno pravda. A tak se ze mne stala zlatokopka a nahrabala jsem si z nich dost peněz, abych mohla jet do New Yorku. Hned první den jsem nakráčela do Jedenadvacítky a uviděl mě Joe Becker.“

„Takže jste se zatím neobjevila v žádném filmu?“ zeptal se.

„Ale ano – dnes ráno se mnou dělali testy.“

Jim se usmál.

„A neměla jste výčitky svědomí, že jste od těch starců brala peníze?“ vyptával se dál.

„Ani ne,“ řekla věcně. „Oni mi je dávali rádi. Ostatně to ani nebyly skutečné peníze. Když mi chtěli něco věnovat, tak jsem je poslala k jednomu klenotníkovi – to byl můj známý – a potom jsem mu ty dárky odnesla zpátky a on mi dal čtyři pětiny z jejich ceny v hotovosti.“

„No ne, vy jste ale malá podfukářka!“

„Já vím,“ připustila klidně. „Někdo mi poradil, jak se to dělá. Co bych si nepomohla, když to jde.“

„A nevadilo jim to – totiž těm starým pánům – že jste jejich dárky nenosila?“

„Ale já jsem je nosila – jednou. Starci moc dobře nevidí, ani si nepamatují. Ale proto nemám žádné šperky.“ Udělala pauzu. „Tady prý se šperky dají najmout, pokud vím.“

Jim se na ni opět podíval, a pak se zasmál.

„S tím bych si nedělal starosti. Kalifornie je plná stařečků.“

Zamířili do vilové čtvrti. Když zahruli za roh, vzal Jim do ruky hovorovou trubku k šoferovi.

„Tady zastavte.“ Obrátil se na Pamelu. „Musím si tu vyřídit nějakou špinavost.“

Podíval se na hodinky, vystoupil a pustil se ulicí k domu s tabulkou se jmény několika doktorů. Pomalu prošel kolem tabulky a za chvíli se z domu vynořil nějaký muž a pustil se za ním. Ve tmě mezi dvěma lampami k němu Jim přistoupil, podal mu obálku a něco mu řekl. Muž pak vykročil opačným směrem a Jim se vrátil k autu.

„Dávám odkráglovat všechny stařečky,“ vysvětlil. „Některé věci jsou horší než smrt.“

„Jejda, ale já teď nejsem volná,“ ujistila ho. „Jsem zasnoubená.“

„A tak.“ Za chvíli se zeptal: „S Angličanem?“

„No samozřejmě. Copak jste si myslel –“ Zarazila se, ale pozdě.

„To jsme tak nezajímaví?“ vyzvídal.

„Ale to ne.“ Její ledabylý tón to ještě zhoršil. A když se usmála, a to právě ve chvíli, kdy na ni posvítla pouliční lampa a oděla její krásu bělostnou září, bylo to ještě víc k zlosti.

„A teď povězte něco vy mně,“ vyzvala ho. „Prozradte mi ty tajnosti.“